

и той захващаше да върши какви не глупости. Или го хващаше инатъ и не искаше нищо да похване. Тогазъ, намѣсто да му се каратъ, отъ което нѣмаше полза, пращаха да го вразуми Василена. Тя умѣеше да се разбира съ него, Аго я слушаше. Нѣщо повече: когато работѣше съ Василена, Аго работѣше за двама: подигаше като на шега най-голѣми тежести, страшната му сила не се спираше предъ нищо, умора не знаеше. И все приказваше, запънато, високо, каточе се кара, смѣеше се гръмовито.

Надвечеръ, следъ като изпратиха годеника, Аго повлѣче таргата къмъ саплъка. Стѣмняваше се. Аго бѣше все тѣй недоволенъ, кисель и отъ ядъ не бѣше се обадилъ на чича Митуша, като мислѣше, че той ще дойде самъ. Но задъ него се чува бързи, леки стѣпки — настигна го Василена.

— Хайде, Аго. Двама ще донесемъ плѣва,
— каза тя.

Василена не бѣше премѣнена както отзарана, но все бѣше останало нѣщо ново по нея. На гърдитѣ ѝ лъщѣше и нанизътъ отъ златни пендари. Но туй, което още се хвърляше въ очи, бѣше радостъта, вълнението ѝ. Чернитѣ ѝ очи горѣха и, каквато си бѣше тънка и стройна, пристѣпваше нѣкакъ буйно и леко и все изпреварваше Аго съ по нѣколко крачки. Аго я гледаше изподъ очи и мълчеше.